

20.s.e trin – 25. oktober

Det er svært ikke at føle sig ramt. Jesu ord og lignelser har ofte brod mod det tvetydige i vi menneskers væsen og i vores handlinger. Noget alment menneskeligt.

I den første lignelse i dag er det ondska-ben, som er i centrum; vinbønderne, der maltrakterer deres ejers udsending. Den handler om den måde, vi møder andre på med mistænksomhed, ja handler ondt og aggressivt mod andre.

Den anden fortælling er måske mere mild, men hvor er den dog genkendelig: En vingårdsejer har to sønner. Han beder dem begge gå ud og arbejde i vingården. Den første siger nej, men ombestemmer

sig og gør det alligevel, går ud og arbejder i vingården. Den anden siger ja, men kommer alligevel ikke afsted. Det bliver ikke til noget.

Åh, hvor genkendeligt. Selv om man bestræber sig på, at der skal være sammenhæng mellem det, man siger, og det, man gør, så er det ikke så ligetil. Og det er svært ikke at fejle og dermed berettiget at kunne dømmes som hykler.

”Jeg kan naturligvis godt forklare mig. Antallet af sager og gøremål er mange. Og jo intentionen var tilstede, men så kom noget i vejen. Jeg selv ændrede mening og/eller noget skete, som ændrede situationen”. Jo, men stadigvæk... Alle undskyldninger til trods, så siger vi ofte et og gør noget andet.

Og Jesus spidder igen og igen den slags med sine ord, river tæppet væk under os, og stiller os så sært nøgne.

Det gør han dog aldrig kun for at klæde os af til skinnet, men for at understrege for os, at vi ikke kun lever for os selv.

Andre er virkelig afhængige også af vores laden og gøren. I lignelsen vingårdsejeren, han er afhængig af og forbundet med sine sønner, så se i ham både din næste, dig selv og vorherre!

Det betyder noget for andre, hvad vi gør, ligesom vi er afhængig af andre.

Vi lever, og det er rammen for begge lignelser, at vi lever i en vingård. Og det er måske ikke et paradis, men et sted med arbejde, strid og død, med ondskab og udskamning, men det er dog et fælles

sted, en fælles verden og et liv, hvor vi er afhængige af hinanden og må kunne regne med hinanden. Det sætter fordringer til og ikke mindst overbærenhed.

Al vores tvetydighed til trods, alle vores manglet, så er evangeliet det, at der er en vingårdsmand og ejer, en Gud, som regner med os og fordrer os og som samtidig generøst møder os med sin barmhjertighed, sin overbærenhed, ja han lader nåde gå for ret.

Det har vi alle brug for.

Gud, hjælp os med at få ord og handling til at følges ad. Lad din kærlighed være vores ledetråd i livet.

I Jesu navn.

Amen

